

EL GLAMOUR DE LA PROTESTA

Confesso que vaig veure amb atenció la Gala dels Goya. El meu amor al cinema i el meu seguiment de les estrenes cinematogràfiques em va animar a fer-ho. Les pel·lícules creditors de premis eren, en aquesta ocasió, obres que m'han agradat molt i que considero desborden bon cinema.

És clar que, al costat de la cinematografia, la cerimònia es converteix en un anar i venir de belleses vestides de gala que intenten omplir d'ocurrències un espectacle al qual -des del meu punt de vista- li sobren dues hores.

A la gala n'hi ha una mica de cinema i molt de parafernàlia vàcua, mancada de sentit i acompanyada per un peculiar sentit de l'humor al qual el públic es veu obligat a correspondre. No li falten a la cerimònia, aprofitant la presència de ministres i diputats, llaunes polítiques i socials que demanen millores socials i posen veu a desitjos legítims.

Així, ja és un clàssic que calgui fer servir el micro per fer reivindicacions i proclames protestant per la més diverses causes, encara que de vegades aquests discursos siguin soporífers (quina vergonya, recorden ?, quan a la gala del 2003 Alberto Sanjuán i Willy Toledo van enarborar el "No a la guerra" per fer una cerimònia en la qual el cinema va esdevenir una excusa per la mala educació i el posturisme polític).

Aquestes coses afortunadament van decaient i cada vegada es porta menys parlar d'aquests temes. Són, en tot cas, les pel·lícules, les que han de parlar, denunciar, divertir, preguntar o fins molestar.

Tota aquesta litúrgia, a més, té en la cerimònia una contradicció formidable. Molta d'aquesta protesta i reivindicació d'una Arcàdia Feliç i Justa la fan persones embolicades en vestits, joies i vestits sumptuosos que estan només a l'abast dels rics molt rics i que, sovint, constitueixen un insult als humils homes i dones als quals aquests elegants personatges diuen defensar.

Així, parlar de l'atur lluint un vestit d'Alberta Ferreti o de Stephane Rolland, reivindicar la supressió de l'IVA cultural amb un Gucci, 1 Dsquared o un García Madrid, és -més que una contradicció- una manca de coherència extraordinària.

I és que no hi ha res en aquesta gala pugui ofendre més la dignitat dels pobres i els aturats que

aquest pas hipòcrita per la catifa vermella, lluint postures, presumint d'un cos Danone i d'una cintura perfecta, abillats amb vestits luxosos i joies caríssimes. Els crits dels periodistes, els morrets de les actrius i les poses dels actors davant els flaixos no són excessivament compatibles amb accions reivindicatives.

La catifa es converteix així en una ofensa, una vergonya, un insult als que pateixen els embats de la permanent crisi. Les protestes embolicades en tant atractiu són en realitat una humiliació als més explotats. Les intervencions presumptament progressistes dels ben pagats actors i directors falten al respecte dels espectadors que ens emocionem amb les seves obres a la pantalla.

No es pot defensar els pobres vestint ostentament. No hi ha res tan ofensiu a la pobresa com aquest glamour pervers que pretén fer-se ressò azucaradament de tantes amargors ofegades a la ràbia i les llàgrimes de tantes víctimes. Aquestes cerimònies són l'exponent d'una manera de vida que genera pobresa. Quina contradicció que sigui precisament en aquestes cerimònies on es protesti per l'exclusió. Tant glamour i tant posat suposen la banalització de la reivindicació, la trivialització de la protesta.

Per això jo, cinèfil militant fins a les empentes, m'atreveixo a expressar el meu desig que la gent dels Goya s'abstingui de donar lliçons de res, que no facin protestes elegants i fotogèniques, que no tin als pobres, als refugiats, als immigrants i als aturats mentre estiguin embolicats en robes milionàries i en ambients superficials ... i que tot el que ens hagin de dir ho facin a la pantalla; és allà on es demostra la qualitat d'un artista, no en cerimònies televisives on la reivindicació no deixa de ser part d'un mal guió amb moral burgesa. Jo mentre continuaré apasionándome per les obres cinematogràfiques i rebutjant al mateix temps les maneres dels mateixos genis que les fan.

JOSAN MONTULL